

PHẦN 10

Buổi tối, trời Vũng Tàu se lạnh. Diệu Nguyên ngồi trên băng đá khóc một cách lặng lẽ. Cô không ngờ Khải Minh là người vô tâm đã hại mình như vậy:

- Chị ơi! Mua giúp em mớ đậu này nhé!

Diệu Nguyên nhìn đũa bé thật là tội nghiệp:

- Đêm lạnh thế này mà em đi bán đậu sao?

- Cô bé gật đầu:

- Em phải đi bán để kiếm thêm tiền lo cho mẹ em.

- Sao há? Mẹ em thế nào vậy?

- Cô bé thật thà nói:

Mẹ em tự nhiên ngã bệnh mấy hôm nay.

- Vậy còn cha em thì sao?

Cha em bỏ mẹ con em mà đi rồi.

Diệu Nguyên thương cảm, cô lại hỏi:

- Nhà em ở đâu?

- Dạ, trên cao đó chị!

- Xa vậy em đi đêm không sợ hay sao?

- Cô bé gật đầu:

- Em sợ lắm. Nhưng thương mẹ quá nên em đi riết rồi cũng quen.

Diệu Nguyên thấy thương cô bé quá nên đứng lên:

Chị sẽ mua hết phần đậu này, nhưng với một điều kiện.

- Nó ngay thơ nhìn cô:

- Điều kiện gì hả chị?

- Em có thể đưa chị về nhà của em không?

- Nó liền gật đầu:
- Được thôi, nhưng mà không biết chị có tốt như chị của em không?
- Em có chị à?
- Nó lắc đầu:
- Không đâu. Chị ấy là do em bắt gặp ngã xối trên đường, mẹ em đến dìu chị về nhà em mà Diệu Nguyên nhìn nó một cách yêu thương:
- Em tốt quá!
- Nhưng hôm nay chị là người tốt, mua giúp em hết chỗ đậu còn lại.
- Em thật là...

Nó ngó Diệu Nguyên:

Nhưng chị đừng có buồn và hay khóc như chị của em đó nhé?

- Vâng! Chị ấy chắc có chuyện buồn gì đó.

- Vậy sao?

Đang đi bỗng có tiếng gọi:

- Bé Hương, em không chờ anh sao?
- Cô bé quay lại tùm tùm cười:
- Em đang bận. Em xin lỗi anh nhe! Anh Huỳnh Thân.

Huỳnh Thân ngạc nhiên:

- Đi bán đậu mà em còn bận gì chứ?
- Đưa tay chỉ về phía Diệu Nguyên, bé Hương bảo:
- Em đưa chị về nhà chơi. Huỳnh Thân ngó Diệu Nguyên một cách ngạc nhiên:
- Em nói sao, cô này muốn về nhà em chơi. Thấy anh ngạc nhiên, nên Diệu Nguyên mỉm cười gật đầu:
- Vâng! Thấy em còn nhỏ mà có hiếu quá hơi tò mò muốn biết cuộc sống của em như thế nào thôi.

Chặc lưỡi, Huỳnh Thân thốt lên:

- Trời, thời đại này mà vẫn còn người tốt đến vậy?

Bé Hương nắm tay Huỳnh thân rồi nói thêm:

- Chị ấy mua hết số đậu này nữa đó anh!

Huỳnh Thân vuốt đầu bé Hương rồi bảo:

- Vậy là hôm nay em gặp người tốt nữa rồi.

- Nó cười tít mắt:

- Có lẽ là như vậy đó anh à!

Huỳnh Thân nhìn Diệu Nguyên anh hỏi:

- Dường như cô không phải là người ở đây.

Diệu Nguyên không cần giấu giếm:

- Vâng, tôi người thành phố. Từ Sài Gòn ra đây. Tôi tên là Diệu Nguyên.

Huỳnh Thân cũng nói:

- Tôi tên là Huỳnh Thân, còn con nhỏ này là Hương.

Thấy Huỳnh Thân cũng hiền lành. Diệu Nguyên càng cảm thấy an tâm hơn, cô đi theo mà không sợ gì cả.

Thấy bóng bé gương, Lam Tuyên nói to:

- Dì út! Bé hương về rồi!

Dì út lên tiếng:

- Chà, hôm nay sao về sớm thế?

Bé Hương đi trước, cô bé nhanh nhẩu nói với mẹ:

- Con về rồi mẹ ơi!

Dì út từ trong buồng đi ra, bà thắc mắc:

- Mới gần bây giờ bán về sớm vậy con Bé Hương chưa kịp nói gì thì Huỳnh Thân và Diệu Nguyên cũng vừa bước vào, Dì út nhìn Diệu Nguyên chăm chú:

- Con cô này là...

Bé hương vội khoe:

Hôm nay con về sớm là nhờ chị này đó mẹ.

Nhìn rõ đậu vẫn còn nhiều Dì út thắc mắc. Đâu còn nhiều thế này...

Huỳnh Thân liền đỡ lời:

- Hôm nay cô bé may mắn được gặp cô này đã mua hết giùm cho nó.

- Hả...

Diệu Nguyên từ tốn:

- Xin dì đừng giận, cháu thật sự rất mến bé Hương. Nên con đột ngột nhờ nó dẫn về đây xem có giúp được cho dì không?

Dì út đứng chết lặng nhìn Diệu Nguyên:

- Con tốt bụng quá! ngồi đi con!

Diệu Nguyên ngồi xuống ghé cô đưa mắt nhìn căn nhà đơn sơ nhưng vô cùng sạch sẽ.

Huỳnh Thân định từ giả ra về thì Lam Tuyên xuất hiện:

- Hôm nay em về sớm vậy?

- Hả...

Diệu Nguyên cũng đứng vụt dậy, mấp máy đôi môi:

Lam Tuyên ... mi...

Hai người ôm nhau. Cả hai đều khóc ròng.

Sự vui mừng gặp lại làm hai người như muốn lịm đi Lam Tuyên xúc động hỏi?

- Sao mị lại lên đây?

Lau nước mắt Diệu Nguyên nhìn bạn trân trân:

- Trời hỡi! Cảm ơn ông trời cho ta gặp được mị ở đây.

Lam Tuyên buông bạn ra. Cô lau nhanh nước mắt, cô ghen ngào nói:

- Ta ra đây âm thầm là do ta có nỗi khổ riêng.

Diệu Nguyên trách bạn:

- Nỗi khổ gì chứ? Mình không thể tha thứ cho bạn được đâu, làm mình buồn suốt cả tháng nay.

Dì út nhìn hai người:

- Sao hả? Là bạn của nhau thật à?

Lam Tuyền vui mừng không kể xiết, cô nói:

- Tụi con làm chung một công ty và chơi thân với nhau lắm.

Diệu Nguyên chưa hết bàng hoàng về chuyện của mình. Nhưng thấy chưa tiện nên chưa nói ra được.

Lam Tuyền nói với mọi người:

- Diệu nguyên là người bạn thân duy nhất của con, nó cũng rất hiền và vui tính.

Bé Hương xen vào:

- Và có tính thương người nữa đó.

Diệu Nguyên xoa đầu nó:

- Em thật là ngoan đó.

- Chẳng ai thấy Huỳnh Thân đâu nữa. lát sau anh quay trở lại trên tay cầm con gà trống to. Anh nói:

- Hôm nay ngày vui, hai em cứ tự do tâm sự, lát sẽ có cháo gà để ăn.

Lam Tuyền nhìn Huỳnh Thân một cách thân thiện.

- Anh là nhất rồi còn gì?

Huỳnh Thân lắc đầu:

- Em đừng nói vậy Diệu Nguyên sẽ cười anh mất.

Mọi người đã tan đi, Diệu Nguyên đưa tay vuốt mũi bạn:

- Mi làm cho Lập Thanh đau khổ không ít đâu?

- Hơi cúi đầu Lam Tuyền xót xa:

- Ta cũng biết điều đó. Nhưng do hoàn cảnh thôi mà.

- Hoàn cảnh gì chứ? Mi thật quá đáng đó ít ra mi cũng phải nói với anh ấy một tiếng. Đêm ấy hai cô thức suốt đêm. Lam Tuyên đã kể cho Diệu Nguyên nghe, nghe xong Diệu Nguyên khóc sướt mướt thương cho hoàn cảnh của bạn.

Diệu Nguyên rất thương cảm cho Lam Tuyên. Cô càng giận mẹ con bà Vạn Phúc.

Với Mỹ Xuyên, Diệu Nguyên càng thêm tức giận hơn nữa.

Buổi sáng hôm nay, nhà của Lập Thanh cũng đông người lắm Nhưng Lập Thanh nói với cha mình:

- Con phải đi thôi cha ạ!

Ông Lập Tân xoa tay:

- Tùy con thôi, chuyện này thật ra thì cha cũng không thể chấp con nhỏ đó.

Lập Thanh hiểu ý ông nên nói:

- Có cha hiểu con thì đủ rồi.

Ông chép miệng:

Nhưng cũng đâu hơn gì con. Mẹ con muốn là được. Nhưng việc Lam Tuyên mất tích càng làm cho mẹ con được thể hơn.

Lập Thanh lý luận:

- Cô ấy có nỗi khổ riêng cha ạ!

- Đành là vậy. Con hiểu cha hiểu thì được gì nào?

Lập Thanh xem đồng hồ, anh định đi thì bà Phương Lan bước vào:

- Cha con ông làm gì mà cứ rút mãi vào đây vậy?

Ông Lập Tân ậm ự:

Tự nhiên tôi cảm thấy chóng mặt quá nên bước vào đây nghỉ một chút thôi mà.

Bà nhìn chồng lo lắng:

- Ông không sao chứ?

Ông Lập Tân đưa tay ôm ngực ông nhăn mặt:

- Tôi cảm thấy khó chịu lắm.

Bà Phương Lan cuống lên:

- Sao, ông sao chứ?

Lọ thuốc, lọ thuốc của tôi ở phòng ngủ. Bà nhanh nhen bảo:

- Tôi đi lấy, ông nằm im đó nhé!

Bà Phương Lan đi mi, ông ngồi dậy nói với con trai:

- Tiếp theo thì làm gì đây?

Lập Thanh suy nghĩ một cách táo bạo:

Hay cha tạm thời vào bệnh viện một chuyến.

- Hà.

- Có vậy cha mới giúp con vượt qua cửa ải này.

- Không cần suy nghĩ thiệt hơn ông gạt đầu đồng tình:

- Vậy cũng tốt. Giúp được con thì cha sẽ làm ngay thôi.

Bà Phương Lan trở lại thấy chồng quẫn quại đau bà xót xa bảo:

- Hay là tôi đưa ông vào bệnh viện!

Ông Lập mất hé mắt nhìn Lập Thanh ra hiệu. Hiểu ý anh nhanh nhẩu nói:

- Được rồi, đưa cha đi nhanh lên. Cha khó thở quá rồi.

Lập Thanh vừa nói vừa đỡ ông ngồi dậy:

- Để con đưa cha đi, mẹ cứ ở nhà mà tiếp khách?

Bà Phương Lan xua tay:

- Khách khứa gì nữa. Để mẹ điện qua bên đó đình lại:

Ông Lập Tân lắc đầu:

- Diu cha nhanh lên con. Bà vào sau nhé!

Anh tài xế và Lập Thanh xuống ra xe. Ngồi được lên xe, ông Tân giục tài xế. Chạy nhanh lên!

Lập Thanh nhìn cha cười hì hì:

- Bái phục, con xin bái phục cha sát đất.

- Hích cù chỏ vào hông con ông chép miệng:

- Bà ấy mà biết được âm mưu này có nước mà xé xác cha con mình ra.

- Con không biết, miễn thoát nạn là được rồi.

Ông nhìn con trai mắng yêu:

- Thằng quý bộ muốn đồ lên đầu ta hết sao?

Lập Thanh nói đùa:

- Mẹ yêu cha nhất, mẹ sẽ không truy cứu chuyện này đâu.

- Một lần này nữa thôi nhé. Dù gì thì cha cũng lớn mẹ con lắm.

Lập Thanh cười hì hì:

- Lần này là lần chót cha ạ!

- Nhớ đấy nhé!

Chợt ông lo lắng:

Rồi nói với mẹ con về chứng bệnh đột xuất này sao?

Quay ra ông, Lập Thanh lắc đầu:

- Chuyện này cha khéo hơn con mà. Đưa tay vuốt mặt, ông nhăn nhó:

- Đúng là thằng con quấy rối.

Lập Thanh cười hì hì:

- Cha của con mà!

Lập Thanh nói ông tài xế!

- Ghé một hệnh viện tư đi anh tài!

Bà Phương Lan gọi điện cho con:

- Alô! Con Lập Thanh đây mẹ!

- Cha con thế nào rồi?

Lập Thanh không trả lời cho mẹ mà anh hỏi:

- Chuyện đó sao rồi mẹ?

- Chuyện gì?

- Mẹ điện hỏi người ta chưa?

- Vừa mới nói xong.

- Họ nói gì?

Họ chỉ ừ mà thôi.

- Thế mẹ có nói là cha bị bệnh đột xuất.

- Dĩ nhiên là có rồi.

- Họ nói chừng nào tổ chức lại.

- Tùy con thôi?

- Nếu vậy, con sẽ từ hôn mẹ ạ! Bà gắt lên:

- Sao hả?

- Con không hợp với cô ấy mà mẹ.

Bà Phương Lan dịu giọng.

- Chuyện ấy tính sao đi. Hiện giờ cha con sao rồi?

Bác sĩ đang điều trị đó mẹ à!

- Họ nói sao?

- Cha bị ngộ độc thức ăn. Họ đang súc bao tử:

Bà kêu lên:

- Trời, nguy hiểm vậy sao?

Lập Thanh thôi không nói chuyện nữa. Ông Lập Tân giục con:

- Vậy thì đi nhanh lên. Mẹ con đến bây giờ.

Buổi sáng, Khải Minh lẩn trốn vòng kềm kẹp của Mỹ xuyên. Anh đến chỗ đậu xe, thì chẳng thấy Diệu Nguyên đâu cả: Anh đi khắp nơi để tìm cũng chẳng thấy. Gọi điện về nhà thì biết cô ta chưa về đó. Khải Minh thật sự hoang mang.

Đến trưa thì một cú điện thoại làm anh rụng rời cả chân tay:

- Anh có muốn gặp lại Diệu Nguyên không?

- Alô! Anh là ai vậy?

- Là người đang giữ Diệu Nguyên.

- Anh đang ở đâu?

Một chỗ rất bí mật.

- Các anh đã làm gì cô ấy!

Tiếng cười vang lên:

- Làm gì thì anh đã rõ rồi! Anh đi với người ta rồi dám bỏ người ta giữa đường quan hệ hả xa ác, người khác. Khải Minh lo lắng:

- Nhưng Diệu Nguyên giờ này ra sao?

- Hừm! Anh quan tâm đến cô ấy chỉ vì sợ gia đình người ta làm khó chứ gì?

- Tôi chỉ muốn biết Diệu Nguyên thế nào thôi?

- Anh đem hai trăm triệu ra đây để chuộc cô ấy!

- Hai trăm triệu ư?

- Đúng vậy. Anh dư lo mà:

- Anh...

Nhưng bên kia đã cúp máy, đến trưa, Khải Minh về đến thành phố. Thì thêm một cú điện thoại nữa:

- Alô! Khải Minh đây!

- Ngày mai đúng tám giờ anh đến đỉnh núi phía sau đèo anh gặp Mỹ xuyên đó nhé!

- Tôi...

- Này, anh chỉ được đưa Lập Thanh và ông Vạn Phúc đến đây thôi.

- Tại sao là phải hai người đó?

- Đây là do nhu cầu của một người. Ông có thể làm theo yêu cầu của họ không?

Khải Minh đâu còn cách nào khác hơn là phải gật đầu đồng ý!

- Được, tôi sẽ làm theo yêu cầu của các ông.

Khải Minh biết mình phải đương đầu vào hoàn cảnh khó khăn. Gặp ông Vạn Phúc và nhờ ông lên trên đó đâu phải là chuyện dễ. Còn thêm cả Lập Thanh nữa. Toàn là những người có máu mặt ở thành phố này.

Buổi chiều, trên đỉnh núi thật vắng lặng. Diệu Nguyên ngồi tựa đầu trên vai Lam Tuyên mà khóc rờn:

- Thật là thương cho mi đó Lam Tuyên!

- Đỡ bạn ngồi lên, Lam Tuyên lắc đầu:

- Chuyện cũng xảy ra rồi mình chỉ muốn gặp lại ông Vạn Phúc để tìm về nguồn cội mà thôi.

- Ví dụ cha mẹ bạn là người nghèo khổ thì sao?

Lam Tuyên nói mà chẳng cần đắn đo suy.

- Dù gì thì họ cũng là những người tạo ra mình kia mà.

Diệu Nguyên an ủi:

- Mi hiền từ như vậy, nhất định trời sẽ ban cho phước lành thôi.

- Cảm ơn mi đã an ủi mình.

Tiếng người đi đường vọng lại từ xa. Tiếng bé Hương vang vang:

Hôm nay trên này có gì vui mà khách đi nhiều quá!

Lam Tuyền đáp một cách thờ ơ:

- Chắc họ đi tham quan cảnh mà thôi.

Tiếng bé Hương lại vang lên:

- Anh Huỳnh Thân dẫn ai lên đông lắm!

Lam Tuyền ngẩng đầu lên nhìn. Cô đưa tay dụi mắt:

- Hả?

Thấy lạ Diệu Nguyên cũng nhìn theo, cô kêu lên:

- Bác Vạn Phúc anh Lập Thanh và có cả Khải Minh nữa. Họ đi đâu thế này.

Tiếng Huỳnh Thân oang oang:

- Bé Hương ơi! Hai chị đâu rồi?

Bé Hương hơi lùi lại, cô bé hoảng hốt:

- Anh.. anh dẫn họ về đây làm gì? Định bắt hai chị ấy đi sao em không chịu.

Huỳnh Thân lắc đầu trấn an:

- Đừng sợ, anh không có ý xấu ấy đâu. Họ là người quen của. hai chị ấy thôi!

- Thật không?

- Anh nói thật đó!

Lam Tuyền chạy vào ôm chặt cánh tay ông Vạn Phúc :

- Cha ơi!

Ông Vạn Phúc trở mắt nhìn con gái:

- Thì ra con ở tận ngoài này sao?

Lập Thanh ngó Lam Tuyền trân trân:

- Lam Tuyền ! em...

Lam Tuyền mỉm cười nhìn anh:

- Em xin lỗi!

Diệu Nguyên cũng đứng lên. Khải Minh cũng giật mình không kém.

Diệu Nguyên, em không sao chứ?

- Cám ơn, tôi không sao?

Khải Minh ngạc nhiên về thái độ của Diệu Nguyên:

- Em sao vậy Diệu Nguyên?

- Tôi không sao!

Lập Thanh nói với Lam Tuyền:

- Tại sao em ra đi mà không nói với anh lời nào cả.

Lam Tuyền lắc đầu:

- Xét thấy mình không xứng đáng với anh, nên em muốn anh quên em đi?

- Em có biết làm như vậy là tổn thương đến anh hay không?

- Em xin lỗi!

Tiếng bé Hương vang lên:

- A, mẹ về rồi!

Dì út xuất hiện . Mọi người quay ra nhìn bà, ông Vạn Phúc kêu lên:

- Hồng Lam! Em đây sao?

Dì út sững người nhìn ông:

- Vạn Phúc ! Sao anh lại có mặt nơi đây?

Ông Vạn Phúc xúc động mạnh ông nói:

- Anh đi tìm con gái của mình, nó chính là Thảo Nguyên của em ngày xưa đó.

Dì út lẩm bầm:

Thảo Nguyên là Lam Tuyền đúng thật nó rồi.

Lam Tuyền ngo ngác:

- Cha nói gì thế?

Hồng Lam là mẹ ruột của con đó.

- Dì út là mẹ ruột của con ư?

Hồng Lam lau nước mắt:

- Thật ra mẹ nhận ra con lúc con ngất xỉu nhưng mẹ chưa dám nhìn bởi thân phận nghèo hèn của mẹ.

Lam Tuyền khóc mướt cô sung sướng ngã vào lòng mẹ:

- Mẹ, sao mẹ chẳng chịu nhìn con từ lúc ấy chứ?

Ông Vạn Phúc xoa tay:

-Thôi con đừng khóc nữa. Cả gia đình sum họp là mừng rồi:

Lam Tuyền mấp má đôi môi:

- Vậy Còn mẹ và Mỹ Xuyên thì sao?

- Đó là một gia đình riêng không dính dáng gì đến mình cả. Cha sẽ đưa mẹ và con xuống chợ có nhà riêng sẵn ở đó.

Bà Hồng Lam tờ chối:

- Tôi cảm ơn thịnh ý của ông, nhưng tôi không thể đi được.

Ông Quang xuất hiện với thân hình tiều tụy:

- Bà cứ an tâm mà vui sống. Từ nay tôi không quấy rầy bà nữa đâu. Tôi phải vào trại cai nghiện và làm lại cuộc đời ở đó.

Một lát sau Mỹ Xuyên cũng xuất hiện. Cô tỏ rõ sự ân hận của mình. Rồi nói Khải Minh:

- Có lẽ trong người của em có giọt máu của anh rồi!

Khải Minh nhìn Diệu Nguyên như có lỗi:

- Anh xin lỗi em!

Diệu Nguyên nắm tay Huỳnh Thân cô nói để anh an tâm:

- Anh đừng ngại, ở nơi này tôi mới thật sự tìm ra tình yêu đích thực của mình.

Mọi người kéo nhau xuống núi Lam Tuyền cùng Lập Thanh đi sau cùng. Lập Thanh hái hoa dại cài lên tóc cô:

- Em làm anh phải quên ăn mất ngủ vì em đó. Đền cho anh đi!

Lam Tuyền nhón chân lên hôn vào má anh một cái rồi nói:

- Vậy được chưa hả?

Vẫn lắc đầu Lập Thanh nói:

- Em làm vậy không đồng đều chút nào cả.

- Chứ sao?

- Còn bên này nữa nè!

Chu môi Lam Tuyền bảo nhỏ:

- Vừa thôi nhé!

Bất chợt anh ôm cô vào lòng hôn tới tấp lên bờ môi mọng như đang hé chờ:

- Anh nhớ em lắm, em có biết không?

- Em có kém anh đâu:

- Vậy mà không chịu nhận điện của anh:

- Em muốn anh quên em đi!

- Làm sao mà quên được. Khi nhận được tin anh có lên đây tìm. Nhưng họ bảo em mới vừa đi.

Tiếng Lam Tuyền thì thầm:

- Đêm nào cũng vậy, nhớ anh em thường ra đây ngồi góc một mình.

Cẩn nhẹ vành tai cô, Lập Thanh thì thầm:

- Tội nghiệp em tội quá! Từ nay chúng ta không còn mắt nhau nữa.

Lam Tuyền ngọ nguậy:

- Sau này em sẽ ở ngoài này với mẹ của em.

- Điều ấy tốt thôi.

- Anh có ra đây với em không hả?

- Em có chui xuống đất anh cũng quyết tìm cho bằng được:

Lam Tuyền cười khúc khích:

- Em chỉ ở đây thôi mà anh tìm không ra kia.

- Thì anh tìm gặp rồi nè.

- Nếu anh Huỳnh Thân không tào lao thì đừng có hòng.

Ôm xiết cô vào lòng, Lập Thanh tỉ tê:

Hôm qua mẹ anh tổ chức đính hôn cho anh với cô Thùy Trang chứ gì?

- Sao em biết?

Yêu anh mà chẳng lẽ em không biết gì về anh sao được.

- Em không buồn chứ?

- Ngu sao buồn.

Lập Thanh đùa đùa giọng:

- Em thì đứng đưng còn anh thì lo muốn chết luôn hà.

- Anh lo gì?

- Sợ em không gặp, sợ em quen anh mà có người yêu khác.

- Chu môi Lam Tuyền phụng phịu:

- Anh nghĩ như em là con người dễ quên lắm sao? Vậy bây giờ em có cả cha lẫn mẹ, em không còn sợ gì nữa cả.

Lập Thanh nhìn cô chăm chăm:

- Em hiền lành dĩ nhiên trời phải ban cho em điều tốt chứ.

- Thế còn Thùy Trang thì sao?

- Cô ấy có liên quan gì đến chúng ta chứ?

- Em không muốn mình vui mà có người.

- Em yên tâm đi Thùy Trang đã có người yêu rồi mẹ cô ấy ép gả cho anh thôi.

Thở phào Lam Tuyền nói:

- Vậy cũng tốt chứ anh!

Lập Thanh nghe nôn nao:

- Mình về thành phố tổ chức cưới nghe em.

Lắc đầu Lam Tuyền từ chối.

- Anh tổ chức trong đó, còn em sẽ tổ chức ngoài này. Đám cưới của em, em sẽ trang trí toàn là hoa dại sẵn ở đây.

Lập Thanh hôn lên mắt cô, anh thì thầm:

- Anh sẽ chiều em tất cả.

Họ bên nhau thật hạnh phúc. Tay trong tay họ đi dạo quanh biển. Gió thổi miên man làn tóc, sóng biển rì rầm ru điệu nhạc tình yêu. Thỉnh thoảng họ trao cho nhau nụ hôn nồng nàn yêu thương. Mỗi tìm mỗi ngọt lịm những lời thì thầm yêu thương.

HẾT.